

most soudu vedoucího obchodní rejstřík, musí tento soud působiti k tomu, by ona nesrovnalost byla odstraněna. K tomu vede dvojí cesta: buď vyzve, by dosavadní majitelé závodu opověděli výmaz firmy, která bez závodu nemůže po právu dále trvati, po případě současně i nového nabyvatele závodu, by opověděl svoji firmu k zápisu do rejstříku, nebo, shledá-li soud, že převod závodu není dosud definitivně proveden, poněvadž platnost smlouvy závisí na splnění určité podmínky, jako v tomto případě, kde se jí má dostati pozůstalostního schválení, dosud nevykázaného, vrátí opověď nového nabyvatele závodu k zápisu jeho nové firmy, pod kterou hodlá provozovati podnik, jehož dosud právoplatně nenabyl, k příslušnému doplnění předložením dokladu, že překážka, vadící konečnému nabytí závodu a tudíž i jeho provozu odpadla. Rejstříkový soud nemohl se ovšem rozhodnouti než pro tuto druhou možnost a nařídil-li současně, by byla opověď v ověřené formě spolupodepsána dosavadními společníky, od nichž opovídatel závod převzal, učinil tak patrně za tím účelem, by způsobem v §u 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. stanoveným byl prokázán jejich souhlas k zápisu nové firmy pro opovídatele na základě provozu podniku jim náležejícího.

Čís. 5302.

Zrušení svěření (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

Podány-li ku svěření dvě sobě odporující přihlášky, dlužno otázku čekatelských práv vyřešiti v řízení nesporném, pokud nejde o zjištění sporných otázek skutkových, nýbrž jen o řešení otázek právních na základě zákonných předpisů, určitých ustanovení zřizovacích listin nebo jiných bezesporných skutečností.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 765/25.)

Svěřenský soud přijal k reálnímu svěření K-skému dědickou přihlášku nezl. Pavla K-a i nezl. Jiřího K-a a zahájil řízení podle §u 125 nesp. říz. výzvou, by zákonní zástupci obou přihlášených dědiců se vyjádřili, která strana má vystoupiti jako žalobce proti druhé straně. Rekursní soud k rekursu nezl. Jiřího K-a napadené usnesení potvrdil. Důvody: Nezl. Jiří K. stěžuje si svými zákonnými zástupci do usnesení prvního soudu, jímž přihláška nezl. Pavla K-a ku svěření K-skému na základě svěřenské zřizovací listiny ze dne 24. dubna 1720 podmíněčně a s dobrodiním inventáře byla na soud přijata, poněvadž dle jeho názoru jest nezákonné. Nezl. Pavel K. odůvodnil přihlášku dědickou svazkem příbuzenským, který vykázal předloženým křestním listem a zřizovací listinou o svěření, jejíž opis ve spisech je založen, uváděje, že jest potomkem starší linie rodu K-ského, která v první řadě je ku rastrození svěření povolána. Dle §u 122 nesp. říz. má soud pozůstalostní přihlášku řádně doloženou na soud přijati, dle §u 123 nesp. říz. i tehdy, když je v rozporu s jinou přihlášku dědickou. Ukládá mu

však, by po slyšení stran rozhodl, kdo z přihlášených dědiců má býti poukázán na pořad práva. Tak se také zemský soud zachoval.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu nezl. Jiřího K-a potud, že zrušil usnesení nižších soudů, pokud jini bylo zahájeno řízení podle §u 125 nesp. říz., jinak napadené usnesení potvrdil.

D ů v o d y:

Obě usnesení odporují, pokud byla zrušena, zřejmě zákonu ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. a je tím oprávněn podle §u 16 pat. o nesp. říz. dovolací rekurs. § 10 (1) tohoto zákona stanoví, by pozůstalostní řízení o svěřenském jmění po držiteli, zemřelém přede dnem účinnosti tohoto zákona, bylo provedeno podle dosavadních předpisu pro svěřenství, a bylo při tom hleděno k ustanovení §u 3 (2) zákona. Podle tohoto předpisu má svěřenství, uvolněné v den, kdy zákon nabude účinnosti, úmrtím dosavadního držitele, odevzdáno býti do neomezeného vlastnictví čekateli, který podle zřizovací listiny povolán jest k nástupnictví. Tím dána jest svěřenskému soudu pevná směrnice, kterou se má bráti při provedení pozůstalostního řízení ve svěřenských věcech. Usnesení soudu prvé stolice vyšlo již za účinnosti uvedeného zákona. Podle spisů zemřel poslední držitel svěřenství, Leopold K., dne 20. června 1921. tudíž přede dnem účinnosti zákona. Svěřenství nebylo dosud odevzdáno nikomu, a nebylo provedeno pozůstalostní řízení ve smyslu §u 10 (1). O svěřenství ucházejí se dva nápadníci, kteří oba přihlásili se jako dědici na základě zřizovací listiny ze dne 4. dubna 1720. Jsou to stěžovatel a nezl. Pavel K. Přihlášky jejich byly přijaty na soud, jenž zahájil řízení podle §u 125 nesp. říz. výzvou, by zákonní zástupci obou přihlášených dědiců vyjádřili se, která strana má vystoupiti jako žalobce proti druhé straně. Usnesení to bylo napadeno nezl. Jiřím K-em, jenž cítí se v první řadě dotčeným přijetím přihlášky nezl. Pavla K-a na soud, a navrhuje odmítnutí přihlášky, důsledkem toho pak i zrušení usnesení. Nejvyšší soud uvažoval v první řadě o tom, zda nebude možno řízení podle §u 10 (1) zákona provésti beze sporu bez ohledu na obě přihlášky dědické. Teprve v druhé řadě přijde na přetřes otázka, zda přijetí druhé přihlášky dědické odporuje zřejmě zákonu, anebo je zmatečným. Obě přihlášky, označené jako dědické, odporují si jen, pokud oba nápadníci požadují každý pro sebe celé svěřenství, jinak však spocívají na témže právním základě, t. j. téže zřizovací listině. Nejvyšší soud vyslovil opětně, že otázka čekatelských práv může podle okolností řešena býti v řízení nesporném, pokud nejde o zjištění sporných otázek skutkových, nýbrž jen o řešení otázek právních na základě zákonných předpisů, určitých ustanovení zřizovacích listin anebo jiných bezsporných skutečností. Nezáleží při tom na sporných názorech stran, jež vykládají si různě jak zákonné předpisy, tak i ustanovení listin, nýbrž na tom, zda otázky ty mohou býti řešeny bez formálního sporu. Pokud jest ze spisu patrnó, půjde v této svěřenské věci jen o výklad zákonných předpisu, a sice zákona o zrušení svěřenství čís. 179/1924, v první řadě o rozhodnutí, který z obou nápadníků jest čekatelem podle §u 3 (2), po případě i dalších předpisů, tudíž i §u 9, jehož dovolává se stěžovatel, aniž se

jím zabývají nižší soudové. Že by šlo o sporné otázky skutkové, není patrné ze spisů, a nižší soudy nezavedly řízení podle §u 125 z tohoto důvodu, nýbrž jen vzhledem k oběma přihláškám. § 10 ponechává sice výslovně dosavadní předpisy pro svěření v platnosti, tím však není řečeno, že by soud musil v každém případě, jakmile podány a na soud přijaty byly odporující si přihlášky k svěření, postupovati podle §u 125 nesp. říz., neboť § 10 vytkl další směrnicí poukazem na § 3 (2), čímž poskytl svěřenským soudům možnost v případech, v nichž půjde jen o výklad zákona, rozhodnouti beze sporu. O takový případ jde i tu, jak vyplývá ze spisů, neboť není tu předpokladů, jichž průkaz mohl by býti proveden jen řízením sporným, a nejsou aspoň dosud sporná ani ustanovení zřizovací listiny co do doslovu, ani příbuzenské svazky obou nápadníků s posledním držitelem svěření. Není proto příčiny ke sporu, a důsledkem toho odporuje naříkané usnesení, s ním i usnesení soudu první stolice, pokud jimi byly strany poukázány na pořad práva, zřejmě zákona. Pokud však byla na soud přijata přihláška nezl. Pavla K-a, není tu, jak z předchozích výkladů patrné, předpokladu §u 16 nesp. říz., neboť tím není bráněno svěřenskému soudu v dalším postupu podle §u 10 zákona o zrušení svěření.

Čis. 5303.

Pro veřejnou obchodní společnost nelze použití staré firmy dosavadního kupce jednotlivce, jenž nebyl kupcem plného práva, vytvořila-li se veřejná společnost tím způsobem, že závod jeho byl spojen se závodem jiného kupce jednotlivce, čímž teprve dosaženo rozsahu, podmiňujícího protokolaci, nýbrž dlužno zvoliti firmu odpovídající ustanovení čl. 17 obch. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 786/25.)

Rejstříkový soud vyhověl žádosti veřejné společnosti, již tvořili společníci Rudolf Leo K. a Pavel T., by byla do rejstříku zapsána firma veřejné společnosti »Rudolf Leo K.«. Rekursní soud uložil oběma veřejným společníkům, by ve lhůtě, která jim bude rejstříkovým soudem stanovena, přihlásili pro svou veřejnou obchodní společnost zákonu odpovídající znění firmy k zápisu do obchodního rejstříku při jejich veřejné obchodní společnosti, ježto by jinak byla jejich pod shora uvedenou firmou zapsaná veřejná obchodní společnost z obchodního rejstříku vymazána a veřejní společníci ku podání opovědi zákonu vyhovující by byli doháněni. **Důvod y:** Předloženými přílohami jest prokázáno, že oběma veřejným společníkům bude z jejich obchodního podniku předepsána daň výdělková ve výši podmiňující dle §u 7 uvoz. zák. k obch. zák. a zákona ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n. povinnost prokolační. Jde o zápis veřejné obchodní společnosti pod novou firmou, která tedy musí býti pravdivá. Dle čl. 17 obch. zák. musí firma veřejné obchodní společnosti, pokud nejsou do ní pojata jména všech společníků, obsahovati jméno aspoň jednoho z nich s dodatkem nazna-